

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi K. K.-J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt X Ga [...],
w sprawie z powództwa K. K.-J.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz przeciwnika
skargi kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania wszczętego wniesieniem
skargi.**

UZASADNIENIE

Wniesiona przez powódkę skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 listopada 2014 r. pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia jej szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać stwierdzenia, że wyrządzoną szkodę spowodowało bezzasadne oddalenie powództwa co do odsetek oraz konieczność uiszczenia kosztów sądowych. Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art.

424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. oznacza wskazanie jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o zaistnieniu szkody nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05; z dnia 27 lutego 2015 r., IV CNP 49/14; z dnia 19 lutego 2015 r., III CNP 22/14).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424 § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżąca ograniczyła się, tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowych podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną z uwagi na „wartość przedmiotu sporu”. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania wszczętego wniesieniem tej skargi orzeczono na podstawie przepisów § 6 pkt 5 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461), znajdujących w tej sprawie zastosowanie na mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).

